

Sygn. akt **II AKa 111/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania (spr.)
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus SA Stanisław Kucharczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Barana

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014 r.

sprawy **P. Ś.**

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt III K 10/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu i 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt: **II AKa 111/14**

UZASADNIENIE

P. Ś. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 22 czerwca 1995r., sygn. II K 55/95, za przestępstwo z art. 208 dk.k., popełnione w nocy z 7/8 listopada 1994r., na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 4 lat próby, której wykonanie zarządzono oraz wymierzoną na podstawie art. 36 § 1 i 2 dk.k. karę 260 złotych grzywny;

2. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 14 marca 1996r., sygn. II K 992/94, za przestępstwo z art. 208 dk.k., popełnione 24 października 1994r., na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 3 lat próby, której wykonanie zarządzono;

3. Sądu Rejonowego w Szczecinie z 28 listopada 1997r., sygn. IV K 259/97, za przestępstwo z art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 210 § 1 k.k., popełnione 2 grudnia 1996r., na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 2 lat pozbawienia praw publicznych oraz za przestępstwo z art. 210 § 1 k.k., popełnione 2 grudnia 1996r., na karę 4 lat pozbawienia wolności i 3 lat pozbawienia praw publicznych,

oraz karę łączną 4 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności i 4 lat pozbawienia praw publicznych;

4. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 16 marca 2000r., sygn. akt IV K 185/00, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 grudnia 2000r., za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., popełnione w nocy 17 lipca 1995r., na karę roku pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 20 września 2001r., sygn. akt IV K 13/01 połączono kary jednostkowe wynikające z wyroków o sygn. akt II 945/95 oraz II K 992/94 i wymierzono karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności; umorzono postępowanie co do objęcia wyrokiem łącznym wyroku IV K 259/97.

5. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 marca 2004r., sygn. akt III K 364/03, za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione 19 września 2003r., na karę 6 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k., popełnione w okresie od 19 do 24 września 2003r., na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, oraz na karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6. Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 21 kwietnia 2010r., sygn. V K 780/10:

- za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., popełnione 7 stycznia 2010r., na karę 5 lat pozbawienia wolności;

- za przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., popełnione 7 stycznia 2010r., na karę 3 lat pozbawienia wolności;

- za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione 7 stycznia 2010r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione 7 stycznia 2010r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a w konsekwencji na karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem łącznym z dnia 19 marca 2014r. sygn. akt III K 10/14:

I. stwierdził, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem opisanym w punkcie 3 części wstępnej wyroku oraz wyrok Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 20 września 2001r. sygn. IV K 13/01 w punkcie 3, utraciły moc;

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach 3 i 4 części wstępnej wyroku i wymierzył P. Ś. karę łączną 5 (pięciu) lat 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. w pozostałym zakresie ww. wyroki pozostawił do odrębnego wykonania;

IV. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie orzeczenia kary łącznej co do wyroków opisanych w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku, a na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie orzeczenia kary łącznej co do wyroków opisanych w punktach 5 i 6 części wstępnej wyroku;

V. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie II części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie IV K 259/97 od dnia 2 grudnia

1996r. do 2 czerwca 2001r. oraz w sprawie IV K 185/00 od dnia 17 lipca 1995r. do 19 lipca 1995r. oraz od 2 czerwca 2001r. do 31 maja 2002r. i karę tę uznał za wykonaną w całości;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. kwotę 147 (stu czterdziestu siedmiu) złotych 60 (sześćdziesięciu) groszy tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, w tym 27 (dwadzieścia siedem) złotych 60 (sześćdziesiąt) groszy tytułem podatku VAT;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca skazanego. Zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary wynikającą z orzeczenia zbyt wysokiej kary poprzez zastosowanie górnej granicy kary.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przy

zastosowaniu zasady absorpcji obniżenie orzeczonej kary do dolnej granicy jej wymiaru. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów obrony skazanego z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje. Podzielając prawidłowość dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych w kontekście zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, niekwestionowanych zresztą apelacją, na wstępie stwierdzić należy, iż rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary łącznej można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych, wymierzonych przez sąd I instancji, a dolegliwością jaką należałoby skazanemu wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania sądowych reguł kształtowania kary łącznej. Wysokość zaś kary łącznej ograniczona granicami określonymi w art. 86 § 1 k.k. uzależniona jest od bliskości podmiotowej i przedmiotowej poszczególnych przestępstw, a także zachowania się skazanego w zakładzie karnym czy w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami, przy czym bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami, czy też nawet podobieństwo tych przestępstw nie jest tu tak istotną przesłanką wymiaru kary łącznej, aby ograniczało albo eliminowało którekolwiek z dyrektyw wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k. (vide: wyrok Sądu Najwyższego (składu siedmiu sędziów) z dnia 6.07.1976r., sygn. VI KRn 144/76 – OSNPG 1976 z. 10, poz. 83). Kara łączna pozostaje wszak karą za całokształt pozostających w zbiegu realnym przestępstw, a jako zaś taka niewątpliwie winna być karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej przynależy przy tym do zarzutów z kategorii ocen i może być skutecznie podniesiony jedynie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach zakreślonych art. 86 § 1 k.k. nie uwzględnia w sposób właściwy wszystkich tych wspomnianych wyżej

okoliczności. Tego zaś w sprawie przyjąć nie sposób. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku dowodzą bowiem, iż sąd I instancji przytoczone wyżej przesłanki i okoliczności należyście rozważył i przydał im właściwe znaczenie. W konsekwencji zaś tego, wbrew wywodom zawartym w apelacji, prawidłowo ukształtował do skazanego P. Ś. karę łączną pozbawienia wolności. Uwzględnił bowiem, a czemu dał wyraz na stronach 6 i 7 uzasadnienia wyroku, z jednej strony związek podmiotowo – przedmiotowy oraz czasowy zachodzący pomiędzy przestępstwami składającymi się na realny zbieg przestępstw, z drugiej zaś opinię o skazanym za czas jego pobytu w zakładzie karnym. Tym samym kształtując do P. Ś. karę łączną pozbawienia wolności na poziomie 5 lat i 6 miesięcy, w sytuacji gdy najwyższa z kar jednostkowych wynosiła 4 lata pozbawienia wolności, zaś kumulacja kar 8 lat, sąd I instancji w pełni uwzględnił dyrektywy sądowego wymiaru kary łącznej. Nie jest przy tym prawdą jakoby sąd ukształtował karę na zasadzie kumulacji.

W realiach sprawy orzeczonej kara jawi się jako kara wyważona i racjonalnie uzasadniona. Brak jest rzeczowych powodów do jej złagodzenia, czy też zastosowania zasady pełnej absorpcji, jak tego domaga się obrońca. Byłoby to bowiem premiowanie skazanego za to, że w przeszłości dopuścił się szeregu przestępstw o znacznym niewątpliwie ciężarze gatunkowym (kradzież z włamaniem, rozboje), a co skarżący zdaje się bagatelizować, a czego oczywiście

zaaprobować nie sposób, zwłaszcza że i obecnie – jak wynika z karty karnej – skazany odbywa karę pozbawienia wolności m.in. za kolejne przestępstwo rozboju. Nie można też zapominać tu i tego, że skazany w zakładzie karnym zachowuje się wprawdzie poprawnie, ale zarazem przeciętnie. Jest przy tym mało krytyczny do popełnionych przestępstw i swego dotychczasowego trybu życia. Do tego karę odbywa w systemie zwykłym, a co z kolei oznacza, że jakkolwiek nie stwarza problemów wychowawczych, to jednak nie jest zainteresowany swoją resocjalizacją. W tych realiach o karze rażąco niewspółmiernie surowej w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie sposób zatem w ogóle mówić. Znamienne pozostaje tu fakt, iż skarżący w apelacji jakkolwiek stawia zarzut rażącej surowości orzeczonej kary łącznej, to

jednak w jego uzasadnieniu poza kilkoma wybiórczo potraktowanymi elementami z opinii o skazanym za czas pobytu w zakładzie karnym nie przytacza argumentów, które stanowisko wyrażone w wyroku przez sąd I instancji mogłyby podważyć.

Nie bez znaczenia dla zasadności kontestowanego rozstrzygnięcia pozostaje też fakt, iż ukształtowana przez Sąd Okręgowy w Szczecinie kara łączna pozbawienia wolności w rozmiarze 5 lat i 6 miesięcy jest niewątpliwie karą sprawiedliwą, a jako zaś taka w sposób właściwy winna spełnić oczekiwane cele w zakresie prawidłowego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze, które winna ona osiągnąć w stosunku do skazanego, abstrahując oczywiście od faktu, że została ona już w całości wykonana. Powyższe w konsekwencji czyni apelację obrońcy skazanego bezzasadną.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny, podzielając zasadność wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 marca 2014r., sygn. III K 10/14, w tym wysokość orzeczonej kary łącznej i nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia wywiedzionej apelacji, działając na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O zwolnieniu P. Ś. od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., natomiast o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono zgodnie z § 2 ust. 3, § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

Stanisław Kucharczyk Andrzej Mania Bogumiła MetECKA-Draus